

Alleen Verbeelding

MICHAEL DE COCK & KVS

De kunst van de verbeelding

Aïcha Mouhamou
Gezien op 19 juli 2024
Middelheimmuseum, Antwerpen, ihkv Zomer van Antwerpen

Kan kunst de wereld redden? Acteur en theatermaker Michael De Cock zoekt naar antwoorden in de monoloog *Alleen Verbeelding*.

23 JULI 2024

Dertig jaar geleden zag Michael De Cock – acteur, auteur en artistiek leider van het Brusselse stadstheater KVS – een poster van een jongetje met een fluit, vergezeld van een vraag die hem sindsdien blijft achtervolgen: Kan kunst de wereld redden? En zo ja, hoe? Deze zoektocht naar antwoorden resulteerde in het boek *Alleen verbeelding kan ons redden* (2023). Dit scherpe, ontroerende en komische pleidooi neemt de lezer mee door een reeks anekdotes en levensfilosofieën. In de bijna gelijknamige voorstelling komen deze verhalen tot leven, net dankzij de kracht van verbeelding.

Rode draad is een ontmoeting met Paris Hilton

De voorstelling vindt plaats in het Middelheimmuseum, net na sluitingstijd. Terwijl de zon langzaam begint te dalen op de warmste dag die de Belgische zomer tot nu toe heeft gebracht, transformeert het Antwerpse openluchtmuseum voor sculpturen in een magische locatie voor de meeslepende verhalen van De Cock. In *Alleen Verbeelding* neemt hij ons mee terug in het verleden, met als rode draad een onverwachte ontmoeting met Paris Hilton (ja, de échte) achter de schermen van Tomorrowland. Wanneer ze hem vraagt: “Mickey, what’s it gonna be?” besluit De Cock spontaan om haar met een golfkarretje van Tomorrowland over de A12 naar de KVS te brengen, omdat ze zo graag de Koninklijke Vlaamse Schouwburg wil zien. Dit verhaal vormt de kern van een nostalgische solo waarin De Cock voortdurend uitweidt met hoogstpersoonlijke anekdotes over onder meer Prince, Madame Bovary, acteur Nand Buyl, het huis van dichter Pablo Neruda en wijlen VUB-rector Caroline Pauwels.

Het podium is een cirkel in van een grasveld. Michael De Cock staat te midden van enkele objecten, bedekt met witte doeken, die hij gedurende de voorstelling één voor één onthult. Een houten blok wordt als eerste ontsluierd en fungeert als platform. Daarna volgen grote foto's van onder andere de *headliner* van Rock Werchter 1987, de slaapkamer van Pablo Neruda in Chili en citaten van poëten

die een diepe indruk op hem maakten, maar ook een tafel met een platenspeler en een houten plank met een paardenstaart die verwijst naar een beeld van een levensgroot paard met drie staarten in Neruda's huis. Bij elke nieuwe anekdote wordt het bijbehorende object onthuld. Zo ontstaat een rijke en gelaagde vertelstructuur.

Opnieuw toont De Cock hoe dicht hij bij het publiek durft te komen

Midden in zijn vertelsels begeeft De Cock zich sporadisch de weide op, dansend tussen de sculpturen. Geen ingestudeerde choreografieën, maar spontane bewegingen die het jeugdige, het zoekende en de vrijheid belichamen. De voorstelling wordt nog intiemer aan het eind, wanneer hij een gitaar uit zijn kindertijd tevoorschijn haalt – nog steeds met de originele snaren, een teken van de kwaliteit van het instrument, vertelt De Cock. Hij speelt en zingt een lied. Vanaf de zijlijn vervoegen een violist en een trompettist hem plotseling. De laatste donkerroze-oranje schemering in de lucht vervaagt, het voelt als de climax van een *coming-of-age*-film. Opnieuw toont Michael De Cock hoe dicht hij bij het publiek durft te komen.

Bij locatie-theater speelt de speelplek zelf een cruciale rol. Het Middelheimmuseum en de zonsondergang op een prachtige zomerdag in juli verlenen *Alleen Verbeelding* een extra vleugje magie en versterken de impact van de voorstelling. De intieme setting en de persoonlijke verhalen van De Cock zorgen voor een diepgaande ervaring.

De intieme setting zorgt voor een diepgaande ervaring

Alleen Verbeelding is een voorstelling die tranen van het lachen maar ook van diepe ontroering teweegbrengt. De Cocks vertelkunst is zo krachtig dat je lijkt te luisteren naar het verhaal van een meeslepende film. Het is een poëtische reis door zijn persoonlijke herinneringen en filosofische overpeinzingen, waarbij ook de verbeelding van de toeschouwer de vrije loop krijgt. Alles lijkt levensecht, en toch blijft er een zweem van mysterie hangen – wat van deze verhalen is 'gespeeld'?

Of kunst de wereld kan redden? Daarop geeft De Cock geen eenduidig antwoord. Misschien was deze vraag altijd al retorisch bedoeld, erop gericht om de verbeelding te prikkelen en ons aan het denken te zetten over wat kunst nu echt kan betekenen.